

ligheder endogsaa meget betydelig forøget, og naar man er klar over dette, kan der ikke længere være noget Valg.

Med disse Ord skal jeg paa mit Partis Vegne tillade mig at anbefale det foreliggende Forslag til Vedtagelse.

Bramsnaes: Den Fredstraktat, som blev sluttet den 28. Juni, indeholder Pagten om Folkenes Forbund som en Indledning, og det, der nu skal tages Stilling til, er, om Danmark skal slutte sig dertil. Der rejser sig her to Spørgsmaal. Det første er, om der i dette Folkenes Forbund findes en Ordning, som drager os paa den Maade, at vi med Begejstring slutter os til de Stater, der hører til Folkenes Forbund. Og det næste Spørgsmaal er, om man ved en saadan Tilslutning paatager sig saadanne Forpligtelser, at der af den Grund kan være Betæneligheder.

Med Hensyn til den første Side af Sagen, er vi vist alle klare over — det er ogsaa fremgaaet af de forrige Taleres Bemærkninger —, at der er adskillige Mangler ved Folkenes Forbund. Man kan egentlig godt sige, at det ikke er et Folkenes Forbund, idet det ikke fra først af er indrettet til at omfatte alle Nationer. De krigsførende Centralmagter og Østmagterne er jo foreløbig holdt udenfor, og endvidere har vi set, at der er kommet Vanskeligheder med Amerikas Tiltræden til Folkenes Forbund. Alt dette er i og for sig i mine Øjne meget store Vanskeligheder for et fremtidig godt Arbejde indenfor Forbundet, og det er Forhold, som man bør tillægge megen Vægt ved Afgørelsen af, om man mener, at ens eget Land skal gaa ind i Forbundet. Jeg maa dog sige, at jeg trods alt har den Mening, at denne Udelukkelse af de nævnte Stater ikke vil være saa forfærdelig længe. I den Henseende kan jeg vist i nogen Grad henvise til, hvad der skete paa den Arbejderkonference, som blev afholdt i Oktober-November Maaned i Fjor i Washington. Heller ikke til denne Konference, som var forudsat i Pagten om Folkenes Forbund, og som udtrykkelig støtter sig paa Folkenes Forbund, var der paa Forhaand givet Adgang for Centralmagterne, men ved de Forhandlinger, som førtes mellem Fredsslutningen og Konferencen i Washington, naaede man saa langt, at man overlod Konferencen selv at bestemme, hvorvidt Tyskland og Østrig skulde have Lov til at tiltræde Konferencen paa lige Fod med de andre Stater. Det første, der skete paa Konferencen, var en Vedtagelse om, at

Tyskland og Østrig skulde indbydes, men forskellige Forhold medførte, at det blev praktisk umuligt for de to Lande at lade sig repræsentere. Dette, at man handlede saaledes paa denne Konference — og det blev vedtaget saa godt som enstemmigt —, er mig et Bevis for, at de Stormagter, som var repræsenterede der, mener, at der ogsaa bør handles saaledes med Hensyn til Folkenes Forbund, saa at Beslutningen paa Konferencen var et Varsel om, hvorledes det vil gaa med Centralmagternes Tiltræden af Folkenes Forbund. Der var kun een Repræsentant, der stemte imod Indbydelsen til Centralmagterne, det var en fransk Arbejdsgiver, altsaa ikke nogen Statsrepræsentant, og ingen tillagde det andet end rent individuel Betydning. Man var allerede paa det Tidspunkt enige om, at Tyskland og Østrig skulde med, men de to Lande kunde faktisk ikke deltage i denne Konference, som bygger paa Folkenes Forbund, hvis man ikke paa det Tidspunkt havde taget, om jeg saa maa sige: Underhaands-Stilling til de to Landes Tiltræden af Folkenes Forbund. Jeg tror altsaa, der er Grund til at antage, at de Stater, som man paa Forhaand har udelukket, snart vil tiltræde Forbundet — naturligvis efter de formelle Afgørelser, som derom findes i Forbundspagten.

Hvad Amerika angaar, kunde man naturligvis spørge, om det nu ikke vil svække Folkenes Forbund meget, at de Forenede Stater ikke allerede har tiltraadt det. Det er jo en ejendommelig Skøbnens Ironi, at det Land, hvis Repræsentant var den første til at forelægge Planen om Forbundet og den, der kæmpede stærkest for det i Europa, nu ligesom holder sig tøvende tilbage. Naar man ikke vil tiltræde, motiveres det ikke med de Ord, som vi har hørt her i Dag, og som ogsaa er blevet udtalt i andre europæiske Lande, nemlig at Folkenes Forbund ikke er tilstrækkelig demokratisk, eller lignende, men man motiverer det med, at Amerika ikke vil binde sig for stærkt. For øvrigt tror jeg nu ikke, at man skal tillægge det, der foreløbig er sket i Amerika, alt for afgørende Betydning. Der er sikkert i Amerika en meget stærk Interesse for at tiltræde Forbundet, selv om det ikke vil ske uden Reservation, en Reservation, som neppe vil faa synderlig Betydning. Da Fredstraktaten i November Maaned blev forkastet i det amerikanske Senat, tror jeg nok, at den almindelige Stemning i Amerika var lidt flov; begge de Partier, der kæmpede mod hinanden i Senatet, var